

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 10.02.2017

Tribunalul constituit din :

Președinte: ***

Judecător: ***

Grefier: ***

Pe rol soluționarea apelului civil declarat de apelanții-reclamanți *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-pârâtă *** , având ca obiect „contestație la executare”.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns intimata-pârâtă prin avocat care depune împuternicire avocațială la dosar, lipsind apelanții-reclamanți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței obiectul dosarului, stadiul procesual și modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, după care:

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, instanța acordă cuvântul asupra apelului.

Intimata-pârâtă, prin avocat, solicită tribunalului să respingă apelul ca nefondat pentru toate considerente expuse în întâmpinare. Arată că titlul executoriu pus în executare în prezenta procedură contestată este sentința pronunțată de Judecătoria Alexandria, o sentință rămasă definitivă. Această instanță a admis contestația la executare formulată și a dispus restituirea sumei plătite prin ordin de plată, tocmai în considerarea operării cesiunii. Mai arată că apelanta afirmă faptul că a executat hotărârea judecătorească reprezentând titlul executoriu însă nu prin efectuarea compensațiilor și restituirea sumelor, ci a considerat că nu mai trebuie să opereze cesiunea. Fără cheltuieli de judecată.

În temeiul art.394 NCPC, tribunalul constată închise dezbaterile și reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a amâna pronunțarea,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 17.02.2017.

Data în ședință publică azi, 10.02.2017.

Președinte	Judecător	Grefier
***	***	***

Dosar nr. ***

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 17.02.2017

Tribunalul constituit din :

Președinte: ***

Judecător: ***

Grefier: ***

Pe rol soluționarea apelului civil declarat de apelanții-reclamanți *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-pârâtă *** , având ca obiect „contestație la executare”.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 10.02.2017 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 17.02.2017 când a hotărât:
TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a amâna pronunțarea,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 24.02.2017.

Data în ședință publică azi, 17.02.2017.

Președinte	Judecător	Grefier
***	***	

Dosar nr. ***

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 24.02.2017
Tribunalul constituit din :
Președinte: ***
Judecător: ***
Grefier: ***

Pe rol soluționarea apelului civil declarat de apelanții-reclamanți *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-pârâtă *** , având ca obiect „contestație la executare”.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 10.02.2017 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 17.02.2017 și la data de 24.02.2017 când a hotărât:

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a amâna pronunțarea,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 03.03.2017.
Dată în ședință publică azi, 24.02.2017.

Președinte	Judecător	Grefier
***	***	***

Dosar nr. ***

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 03.03.2017

Tribunalul constituit din :

Președinte: ***

Judecător: ***

Grefier: ***

Pe rol soluționarea apelului civil declarat de apelanții-reclamanți *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-pârâtă *** , având ca obiect „contestație la executare”.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 10.02.2017 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 17.02.2017, la data de 24.02.2017 și la data de 03.03.2017 când a hotărât:

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a amâna pronunțarea,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 10.03.2017.

Data în ședință publică azi, 03.03.2017.

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V- A CIVILĂ

Decizia civilă nr. ***A

Ședința publică din data de 10.03.2017

Tribunalul constituit din :

Președinte: ***

Judecător: ***

Grefier: ***

Pe rol soluționarea apelului civil declarat de apelanții-reclamanți *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-pârâtă *** , având ca obiect „contestație la executare”.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 10.02.2017 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 17.02.2017, la data de 24.02.2017, la data de 03.03.2017 și la data de 10.03.2017 când a hotărât:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 30.01.2015 pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București, sub nr. *** , contestatoarea *** , în contradictoriu cu intimata *** a formulat contestație la executare și cerere de suspendare a executării silite împotriva executării silite pornite de către *** , în dosarul de executare nr. *** , respectiv sentința civilă nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria, definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman.

În motivare, contestatoarea a arătat, în esență, că prin sentința civilă nr. *** instanța a dispus restabilirea situației anterioare prin întoarcerea executării silite și obligarea *** să restituie contestatoarei *** , suma de 2.546.011 lei achitată cu ordinul de plată ***/15.03.2012. La data de 13.01.2015 contestatoarea a primit somația de plată nr. ***/2014, însoțită de înștiințarea privind măsura popririi, prin care a fost somată să achite în termenul legal suma de 2.546.011 lei și cheltuielile de executare, în sumă de 30.960 lei. Contestatoarea a arătat că, la data de 13.02.2013 a pus deja în aplicare dispozitivul sentinței civile nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria, criticând demararea procedurii de executare silită.

De asemenea, contestatoarea a învederat că referitor la restabilirea situației anterioare, serviciile de specialitate din cadrul instituției au întocmit referatul nr. ***/30.01.2013 prin intermediul căruia s-au propus și efectuat operațiunile de repunere prin borderou de debitare pe suprasolvire a ordinului de plată nr. ***/15.03.2012 și compensare.

Totodată, contestatoarea a arătat că în privința restituirii sumei de 2.546.011 lei, intimata *** , prin cererea nr. ***/22.01.2013 înregistrată la sediul ***/ sub nr. ***/24.01.2013, a renunțat la restituirea sumei de 2.546.011 lei, solicitând în mod expres compensarea cu obligațiile existente și cu cele viitoare

care provin din declarațiile fiscale periodice depuse pe propria răspundere, iar ca urmare a aprobării referatului nr. ***/30.01.2013 de către conducătorul direcției, serviciul de specialitate a întocmit deciziile privind compensarea obligațiilor fiscale din ordinul nr. ***/15.03.2012. Deciziile de compensare au fost operate de Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică și evidențiate în fișa de plătitor a intimitei, astfel suma de 1.419.422 lei s-a compensat în baza deciziilor, reprezentând alte obligații decât T.V.A, iar cu diferența de 1.126.589 lei s-au stins obligații din cadrul aceluiași impozit, respectiv T.V.A., la scadențele următoare.

Ca un argument suplimentar, contestatoarea a arătat că sentința civilă nr. *** a fost adusă la îndeplinire încă din 27.02.2013, dată la care s-a emis certificatul de atestare fiscală, prin care se evidențiază faptul că sumele solicitate a fi restituite sunt în sumă de 0 lei.

Contestatorul a susținut că în mod nelegal și netemeinic executorul judecătoresc a demarat executarea silită, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile pentru a se admite cererea de suspendare a executării silite, întrucât există un caz bine justificat și că aceasta se impune dată fiind iminența producerii unui prejudiciu.

De asemenea, în contextul îndeplinirii de bunăvoie a obligațiilor stabilite prin sentința civilă nr. ***/***/ , contestatoarea învederează instanței că se impune suspendarea provizorie a executării silite în scopul evitării producerii de grave prejudicii bugetului de stat.

În drept, contestatoarea a invocat prevederile art. 622 alin. 2, art. 711 și următoarele din C. proc. civ.

La termenul ședinței publice din data de 11.01.2016 instanța a constatat transmiterea calității procesuale active în persoana *** .

Prin sentința civilă nr. *** , instanța de fond a respins contestația la executare, ca neîntemeiată; a respins cererea de suspendare a executării silite ca rămasă fără obiect și a obligat intimata la plata către contestatoare a sumei de 2000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată (onorarii experți).

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele: Pentru a clarifica situația de fapt în analiza prezentei cereri de chemare în judecată, a considerat necesar, cu prioritate, a se analiza istoricul raporturilor juridice și a litigiilor dintre cele două părți.

Astfel, instanța reține în baza înscrisurilor de la dosarul cauzei și făcând aplicarea puterii de lucru judecat a considerentelor Sentinței civile nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria definitivă prin Decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman (filele 62-76 vol. I) că pentru intimata *** s-a stabilit de către contestatoarea *** la nivelul lunilor decembrie 2011, ianuarie 2012 obligații fiscale în sumă totală de 2546011 lei.

În același timp, instanța constată că societatea intimată *** avea o datorie în cuantum de 2600000 lei de recuperat de la S.C. *** S.A. La rândul său, această societate a beneficiat de emiterea de către ANAF – DGAMC la data de 25.01.2012 a Deciziei de rambursare a TVA pentru suma de 5484553 lei. În baza acordului părților, s-a încheiat contractul de cesiune de creanță având ca părți, cedent – S.C. *** S.A., cesionar intimata *** și, respectiv, debitor cedat contestatoarea – ANAF în ceea ce privește suma de 2600000 lei (cuprinsă în decizia de rambursare TVA, în care contestatoarea își recunoștea calitatea de debitor).

Cu acest drept dobândit, *** a solicitat contestatoarei să se constate compensate datoriile sale constând în obligații fiscale prin cererea nr. ***/26.01.2012, fiind notificată și cesiunea de creanță (paragrafele 4, 7, 8 fila 2 a sentinței civile menționate).

Instanța de fond a stabilit că în mod nelegal DGAMC nu a luat act de această compensare ci, din contră, a executat silit debitoarea sa pentru suma de 2546011 lei, care a fost și achitată prin Ordinul de plată nr. ***/15.03.2012. S-a reținut că debitele respective s-au stins (paragraful 7 de la fila 3 a hotărârii judecătorești). Prin urmare, s-a hotărât anularea titlului executoriu nr. ***/14.03.2012, anularea somației emise în baza acestuia, dar și restituirea sumei de 2546011 lei achitată prin OP nr. ***/15.03.2012.

Prin Decizia nr. *** s-a menținut decizia atacată, având drept considerente operarea acelei compensări (urmare a cesiunii de creanță) în pofida contraargumentelor constând în aceea că Decizia de rambursare TVA (creanța cedată de S.C. *** S.A.) a fost întreruptă în urma efectuării unei inspecții fiscale ce a încadrat-o la risc fiscal mare. Tribunalul a reținut că aceste motive nu influențează cesiunea dreptului de rambursare TVA și compensarea datoriilor între *** și S.C. *** S.A., întrucât deciziile de rambursare, acte administrative fiscale, asimilate deciziilor fiscale, pot fi anulate numai în condițiile Codului de procedură fiscală, nefiind probate astfel de decizii (paragraful 8-10 de la fila 8 a deciziei civile).

Obținând acest titlu executoriu, intimata a formulat prin adresa nr. ***/24.01.2013 cerere de compensare a creanței datorate în cuantum de 2546011 lei cu datoriile existente la data depunerii acelei cereri și compensarea sumei de 53989 lei, diferența până la suma de 2600000, suma pentru care a solicitat inițial compensarea cu adresa ***/26.01.2012, cu datoriile prezente și/sau viitoare, în caz contrar menționând ca va apela la executarea silită (filele 12 ,13 vol. I).

Cu toate acestea, ANAF a emis Referatul nr. ***/30.01.2013, prin care s-a stabilit că se impune efectuarea în evidența fiscală a operațiunilor constând în: operarea de Serviciul executare silită în modulul SASE declarațiile din 25.01.2012 și din 27.02.2012 pentru sumele de 2546011 lei, și de către Serviciul evidență analitică pe plătitor, restituiri, compensări 2, repunerea pe borderou de debitare prin suprasolvire ordinul de plată nr. *** /15.03.2012, urmând a efectua compensarea. S-a întocmit, astfel, de către Compartimentul evidență analitică pe plătitor, restituiri, compensări 2 Borderoul de adăugare a obligațiilor fiscale din data de 30.01.2013 cu titlu de debit suma de 2546011 pentru cele două decizii din lunile decembrie 2011 și ianuarie 2012 și cu categoria suprasolvire a sumei de 2546011 lei în baza hotărârii judecătorești titlu executoriu.

Așadar, contestatoarea o dată a constatat că există încă acea datorie considerată stinsă prin Sentința civilă nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria definitivă prin Decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman, dar, în același timp, a constatat că suma achitată prin OP nr. *** era nedatorată. Aceste aspecte au fost și recunoscute de către contestatoare, însă, condiționat (invocând raporturi juridice distincte). Instanța va reține strict situația de fapt recunoscută de către contestatoare, urmând a da interpretarea juridică a faptelor în urma stabilirii dreptului aplicabil.

Astfel, DGAMC (filele 90-95 vol .IV) a recunoscut că în fișa sintetică totală a

*** a inserat la poziția 78 Decontul de TVA aferent lunii decembrie 2011 cu TVA de plătit în cuantum de 2234646 lei și că la poziția 80 apare Decontul de TVA aferent lunii ianuarie 2012 pentru suma de 308395 lei. Susține contestatoarea la întrebările 6-11 că au fost compensate aceste sume prin menționarea hotărârii judecătorești.

Pe de altă parte, prin răspunsurile la întrebările 12, 13 și 21 din interogatoriu, contestatoarea afirmă că operațiunea de compensare în sumă totală de 260000 lei nu s-a efectuat niciodată, întrucât societatea cu care *** a încheiat contractul de cesiune nu a mai înregistrat sume de restituit în urma inspecției fiscale. Afirmă și că în condițiile în care nu s-a efectuat cesiunea de creanță cu S.C. *** S.A. intimata *** mai avea datorii la stat, întrucât bugetul general consolidat nu a încasat niciodată suma și, mai mult, la întrebarea dacă recunoaște că, de fapt, cu suprasolvirea în cuantum de 2546011 lei operată în fișa sintetică totală la 30.01.2013 a stins, de fapt, debitul în aceeași sumă creat în aceeași zi prin dublarea sumelor datorate de intimată cu titlul de TVA scadente la 25.01.2012 și 25.02.2012, contestatoarea a răspuns că nu, ci datorită faptului că suma nu a fost încasată, suma de 2546011 lei, operată în fișa sintetică pe plătitor pe coloana încasări (cu mențiunea suprasolvire) în baza referatului nr. ***/30.01.2013 s-a efectuat pentru punerea în aplicare a dispozitivului Sentinței civile nr. ***/15.12.2012 pronunțate de Judecătoria Alexandria, a stins obligațiile prezente și viitoare, conform deciziilor de compensare menționate la răspunsul nr. 2. Prin aceste înregistrări, a susținut contestatoarea, s-a asigurat reflectarea reală și fidelă a situației fiscale a societății, în caz contrar, ar fi fost păgubit bugetul general consolidat. Contestatoarea a sfârșit prin a răspunde la întrebările 25 și 26 cu mențiunile că punerea în executare a dispozitivului sentinței civile a impus intimei să efectueze înregistrările corespunzătoare în evidența fiscală, dar fără a denatura obligațiile fiscale ale societății și fără a păgubi bugetul general consolidat datorită faptului că suma nu a fost achitată la bugetul general consolidat. A adăugat contestatoarea că în baza OG nr. 9/2014 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2014 suma de 2546011 lei, suma înscrisă în evidența specială datorată la bugetul general consolidat a fost compensată cu obligațiile Consiliului Județean Teleorman, conform legii și nu a fost achitată de către societate.

Cu toate acestea, la data de 13.10.2014 s-a emis Decizia nr. *** referitoare la obligații de plată accesorii, care a stabilit conform anexei că societatea datorează accesorii în baza Declarației (de fapt, referatului) nr. ***/30.01.2013 (filele 137, 138 vol. I), dar contestatoarea a și emis Titlul executoriu nr. ***/05.11.2014 care a cuprins obligațiile constând în plata taxei pe valoare adăugată în baza Deciziei nr. ***/30.02.2013, suma de 2237616 lei datorată din 25.01.2012 și suma de 308395 datorată din 25.02.2012 (fila 139 vol. I), emitându-se și Titlul executoriu nr. *** din 04.12.2014 privind obligațiile accesorii descrise în Decizia nr. *** /13.10.2014 (fila 143), pentru fiecare din aceste titluri executorii fiscale fiind emise somațiile aferente.

În vederea stingerii debitului menționat cu titlul de suprasolvire, contestatoarea a susținut că a emis un număr de decizii de compensare pentru suma de 1419455 lei pentru alte obligații decât TVA și pentru suma de 1126589 lei a avut loc autocompensarea pentru TVA, nefiind nevoie de decizii de compensare (filele 14-40 vol. I). A susținut și că dovada efectuării

compensărilor o reprezintă suma consemnată în Certificatul de atestare fiscală nr. *** /27.02.2013 (fila 41), potrivit căruia suma datorată de către societate la acea dată este 0. Aceste concluzii care aparțin și raportului de expertiză întocmit sunt corecte în mod formal, în analiza actelor juridice unilaterale emise de către contestatoare. Aceste concluzii, însă, nu au ținut cont în niciunul din rapoartele întocmite în cauză de faptul că operațiunea fiscală trecută în Referatul nr. *** /30.01.2013 nu respecta hotărârea judecătorească în întregul ei, atât considerentele, cât și dispozitivul său.

Pentru clarificarea situației de fapt susținute de contestatoare, aceasta a emis cu nr. ***/20.04.2015 către intimată o adresă (filele 170-172 vol. I), prin care a comunicat faptul că pentru S.C. *** S.A. s-a deschis procedura insolvenței, iar Decontul de TVA cu sumă negativă cu opțiune de rambursare aferent lunii decembrie 2011, în baza căruia a fost încheiat contractul de cesiune de creanță a dreptului de rambursare TVA nr. ***/25.01.2012 cu *** în calitate de cesionar, pentru suma de 2600000 a fost încadrat în categoria de risc mare. Pe de altă parte, a menționat că suma admisă la rambursare a compensat parțial obligațiile restante ale S.C. *** S.S.A și nu s-a putut da curs compensării sumelor din contractul de cesiune menționat. A mai adăugat contestatoarea că în opinia sa nu s-au efectuat operațiunile de compensare în baza contractului de cesiune, dar și că obligația de plată la TVA în sumă de 2546011 (obligație declarată de societate și necompensată), înregistrată în evidența fiscală pe bază de borderou, document intern, a fost transferată într-o evidență specială pentru a nu se stinge cu plata pentru care urma să se efectueze restituirea (conform dispozitivului sentinței) cât și cu plățile aferente obligațiilor viitoare, până la recuperarea ei de la S.C. *** S.A. care nu se mai afla în administrarea DGAMC cu începere de la data de 01.01.2013. A mai invocat că s-a virat suma de 2595009 lei TVA de plată de la Consiliul Județean Teleorman, astfel încât s-au emis deciziile de compensare nr. ***/30.10.2014 și ***/30.10.2014 pentru suma de 2546011 lei din evidențele speciale, 7236 lei accesorii și 41762 lei alte obligații.

Văzând situația de fapt existentă și considerând că ANAF a acționat cu rea-credință, la data de 15.10.2014, intimata *** a formulat cerere de executare silită în baza titlului executoriu reprezentat de Sentinței civile nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria definitivă prin Decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman împotriva debitoare ANAF – DGAMC (fila 191 vol. I), context în care s-a formulat contestația la executare silită din prezenta cauză. În drept, instanța reține că potrivit disp. art. 166 C.proc.civ. de la 1965, aplicabil la momentul pronunțării Sentinței civile nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria definitivă prin Decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman, s-a prevăzut efectul de putere de lucru judecat al hotărârii judecătorești. Potrivit doctrinei unanime în materie, aspect consacrat și prin disp. art. 430 alin. (2) C.proc.civ. actual, autoritatea de lucru judecat privește atât dispozitivul, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

Așadar, față de considerentele Sentinței civile nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria definitivă prin Decizia civilă nr. *** a Tribunalului Teleorman, instanța reține că în mod irefutabil și în mod contrar apărărilor contestatoarei, obligațiile fiscale în sumă totală de 2546011 lei de la nivelul lunilor decembrie 2011, ianuarie 2012 în baza deciziilor din datele de

25.01.2012 și 25.02.2012 au fost stinse prin plată, în urma compensării obligațiilor prin creanța cedată de către S.C. *** S.A. prin contractul de cesiune de creanță a TVA-ului rambursabil de la ANAF. Instanța constată că apărarea contestatoarei în sensul că acest contract de cesiune de creanță a fost anulat printr-o decizie judecătorească ulterioară este neîntemeiată, atâta timp cât sentința civilă arătată mai sus nu a fost schimbată, aceasta bucurându-se de autoritatea de lucru judecat. În vederea respectării securității raporturilor juridice, instanța constată că se impune aplicarea acestei prezumții irefragabile a celor constatate prin sentința civilă și că, astfel, este imperios necesar a fi analizate raporturile juridice dintre părți prin aplicarea dispozițiilor legale la starea de fapt reținută mai sus.

Așadar, analizând modul în care contestatoarea a înțeles să pună în executare titlul executoriu prin compensație, instanța reține că aceasta, în fapt, nu a avut loc.

Conform disp. art. 1617 alin. (1) C.civ. compensația operează de plin drept de îndată ce există două datorii certe, lichide și exigibile, oricare ar fi izvorul lor, și care au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile de aceeași natură. Potrivit alin. (3), însă, oricare dintre părți poate renunța, în mod expres sau tacit, la compensație.

Deși s-au emis deciziile de compensare a debitelor (filele 14-40), instanța reține că acestea nu au semnificația juridică de compensație. Cu privire la caracterul actelor juridice constând în decizii de compensare și depuse la filele 14-40, instanța reține că acestea au fost emise nu în atribuțiile intimei de putere publică, ci au fost emise în contextul punerii în executare a unei sentințe civile, în mod voluntar, prin învoiala părților, că astfel este vorba despre un raport juridic de drept privat dintre părți.

Din materialul probator rezultă că prin emiterea deciziei nr. ***/30.01.2012, contestatoarea a arătat că nu dorește compensație, ci în mod fictiv a considerat stinse debitele care au fost descrise și în expertize ca fiind stinse. Astfel, ANAF a considerat că plata efectuată prin OP nr. *** nu a fost o plată nedatorată și a lăsat ca suma de 2546011 lei să figureze latent în pasivul patrimonial al intimei, astfel încât orice stingere a debitelor cu titlu de obligații fiscale din pasivul acesteia era fictivă. Practic, contestatoarea a înlăturat cele reținute de instanțele de judecată cu privire la stingerea debitului de 2546011 lei (și a diferenței până la 2600000 lei transmisă prin contractul de cesiune de creanță) și a menținut datoria aceasta într-o evidență specială. Mai mult, aceasta a și început executarea silită pentru aceste sume la data de 05.11.2014 și 04.12.2014 (filele 137-146 vol. I). Toate acestea, în contra susținerii, de altfel, nedovedite, a contestatoarei că pentru aceste debite din evidențele fiscale s-au emis deciziile de compensare nr. ***/30.10.2014 și ***/30.10.2014. Așadar, instanța reține că, deși compensația operează de drept și chiar și creditoarea-intimată a solicitat aceasta, totuși, debitoarea a renunțat în mod tacit la acest mod de stingere a obligației de restituire a sumei achitate în mod nedatorat de intimată.

Așadar, operațiunea juridică de compensație nu a operat la momentul începerii executării silite de către intimată, data de 15.10.2014, întrucât debitoarea – contestatoare nu a pus în aplicare întocmai hotărârea judecătorească. De asemenea, instanța reține că la momentul începerii executării silite prin sesizarea ***, creditoarea intimată a arătat că nu mai înțelege să accepte ca

mod de stingere a creanței sale compensația, motiv pentru care, reține instanța, contestatoarea datorează debitul prevăzut în dispozitivul sentinței civile (care se bazează pe considerentele sentinței civile – și anume stingerea aceluși debit prin compensare) și este legal și temeinic ca partea intimată să execute silit creanța în cuantum de 2546011 lei, situația juridică privind obligațiile fiscale a intimatei, în rest, fiind în continuarea cea de la momentul anterior cererii de compensație (24.01.2013).

Cu privire la cererea de suspendare a executării silite, instanța, față de hotărârea pronunțată la acest moment, constată că suspendarea executării silite până la soluționarea cauzei a rămas fără obiect.

În baza art. 453 C.proc.civ., constatându-se culpa procesuală a contestatoarei, parte căzută în pretenții, raportat la soluția de respingere a cererii sale, se constată îndreptățirea intimatei la recuperarea cheltuielilor de judecată efectuate cu plata onorariilor de experți, astfel cum au fost pretinse, totalizând un cuantum de 2000 lei, astfel cum rezultă din chitanțele depuse la filele 211 vol I, 184 vol. IV și 33 vol. V.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea *** solicitând admiterea apelului formulat, cu consecința schimbării în tot a sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5, în dosarul mai sus menționat și anularea actelor de executare ca netemeinice și nelegale.

Învederează ca în temeiul art. 13A1 alin. 1 din HG nr. 816/2015 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, în subordinea Agenției se organizează și funcționează *** , instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, prin preluarea atribuțiilor și a activității corespunzătoare din cadrul aparatului propriu al Agenției.

Instanța de judecată a soluționat în mod eronat contestația, și, deși a depus probe în susținerea acesteia, nu a analizat toate probele depuse la dosar.

Dispozitivul sentinței civile nr. *** /15.07.2012, ce reprezintă titlul executoriu și în temeiul căruia a fost demarata procedura executării silite a fost pus în aplicare, întrucât respectiv :a) au fost anulate formele de executare silită, somația și titlul executoriu indicat în hotărârea judecătorească; b) s-a restabilit situația anterioară și dreptul la restituire la nivelul sumei de 2.546.11 lei, achitată cu ordinul de plată nr. *** /15.03.2012, așa cum a fost menționat și în hotărârea judecătorească, irevocabilă;

Referitor la restabilirea situației anterioare, serviciile de specialitate din cadrul instituției (Serviciul executare silită și Serviciul evidență analitică pe plătitor) la solicitarea din data de 22.01.2013 a *** , au întocmit Referatul nr.

***/30.01.2013 prin intermediul căruia au efectuat operațiunea de compensare. Așadar este evident faptul că suma de 2.547.011 lei a fost compensată la solicitarea debitoarei, conform înscrisurilor existente la dosar. Astfel, scopul întocmirii Referatului cu nr. ***/30.01.2013 a fost acela de a restabili situația anterioară.

Instanța de judecată a ignorat acest lucru ceea ce a dus la convingerea eronată a instanței de judecată că D.G.A.M.C. nu a ar fi pus în executare decizia civilă ***/21.12.2012.

În ceea ce privește restituirea sumei de 2.546.011 lei, *** , prin cererea nr.

*** / 22.01.2013 înregistrată la sediul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili sub nr. *** / 24.01.2013, a renunțat la restituirea sumei de 2.546.011 lei, solicitând în mod expres compensarea cu obligațiile existente la data formulării cererii și cu cele, care provin din declarațiile fiscale periodice depuse de societate pe propria răspundere, în conformitate cu prevederile art. 81 din O.G. 92/2003 privind Codul de Procedura Fiscală, republicată.

Astfel, obligațiile fiscale în suma de 2.546.011 lei au stins T.V.A. și s-a realizat prin operațiunea denumită autocompensare în această din urmă situație nefiind necesară întocmirea deciziilor de compensare.

În susținerea celor de mai sus și pentru a proba cele afirmate, respectiv faptul că, dispozitivul sentinței civile ce reprezintă titlul executoriu în temeiul căruia a fost demarată executarea silită, a fost dus la îndeplinire în totalitate și întocmai, depune și certificatul de atestare fiscală eliberat creditorului *** , la data de 27.02.2013 precum și certificatul de atestare fiscală eliberat la data de 01.04.2013.

Față de considerentele învederate mai sus, nu se poate trage decât o singură concluzie și anume că, executarea silită demarată de către Biroul de Executori Judecătorești la solicitarea creditorului *** , în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. *** / 15.06.2012, pronunțată de Judecătoria Alexandria, este nelegală și abuzivă.

La momentul emiterii actelor de executare, Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, procedase la anularea actelor de executare menționate în cuprinsul titlului executoriu; restabilirea situației anterioare; restituirea sumei de 2.546.011 lei achitată cu ordinul de plată nr. *** / 15.03.2012.

Totodată, arată că, potrivit dreptului comun în materia executării silite, respectiv art. 622 alin.2 C.P.C., doar în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită. Ori, în speță de față instituția a pus în aplicare sentința civilă nr. *** pronunțată de Judecătoria Alexandria, de bunăvoie.

Instanța de judecată a fost în eroare atunci când a apreciat că între cedentul SC *** SA și cesionarul intimat *** SA a avut loc un contract de cesiune în ceea ce privește suma de 2.600.000 lei.

Astfel, instanța consideră că prin acest contract de cesiune s-a efectuat și compensarea sumei de 2.546.011 lei, iar suma înscrisă în dispozitivul sentinței apelate, suma considerată datorată de către ANAF-DGAMC societății *** SA nu ar fi fost restituită și astfel nu s-ar fi respectat dispozitivul sentinței.

În realitate, contractul de cesiune nu și-a produs efectele pe de o parte datorită faptului că acesta a fost încheiat la data de 25.01.2012, după ce SC *** SA intrase în procedura de insolvență și nu mai putea încheia acte juridice în nume propriu și doar prin administrator judiciar, iar pe de altă parte, prin intrarea în insolvență, SC *** SA a fost încadrată în grad de risc mare, organul fiscal nemaiputând efectua niciun fel de operațiune fiscală, conform OPANAF nr.263/22.02.2010 astfel încât contractul de cesiune încheiat între părți, nu și-a mai produs efectele.

Pe de altă parte prin sentința nr. *** / 07.04.2016 pronunțată în Dosarul nr. *** de către Tribunalul București, judecătorul sindic a constatat nulitatea acestui contract de cesiune, apreciind în mod corect că toate actele, operațiunile și plățile efectuate de către debitor după data deschiderii procedurii sunt nule.

Astfel instanța de judecată a reținut ca în cauza, contractul nu poate fi asimilat unei operațiuni curente și astfel, pentru a opera cesiunea, aceasta trebuia efectuată numai sub supravegherea administratorului judiciar și toate operațiunile trebuie supuse aprobării Comitetului creditorilor. În lipsa acordului și aprobării administratorului judiciar, cesiunea dreptului de rambursare a creanței fiscale reprezentând TVA de recuperat pentru suma de 2.600.000 lei, este nula absolut.

Prin urmare instanța de judecată, respectiv Tribunalul București a constatat nulitatea contractului de cesiune nr. ***/25.01.2012 a dreptului de rambursare a TVA pentru suma de 2.600. 000 lei încheiat între debitoarea SC *** SA și parata *** **.

Dispune repunerea societății reclamante SC *** SA în situația anterioară în sensul obligării paratei *** ** să predea de îndată sumele de bani primite în baza contractului de cesiune.

Societățile au încheiat contractul de cesiune, cu rea credință și în mod vădit intenționat, fiind în cunoștința de intrarea în insolvența a SC *** SA.

Astfel, sub aparența bunei credințe, s-a încercat compensarea sumei de 2.600.000 lei de la o societate la alta, deși se cunoștea care sunt efectele încheierii unui astfel de contract în situația deschiderii procedurii de insolvență.

Acest aspect a fost ignorat și de către instanța de judecată, întreaga motivare fiind fundamentată pe existența valabilității unui contract de cesiune de creanța care la data prezentei este desființat prin sentința nr. ***/07.04.2016 pronunțată în Dosarul nr. *** de către Tribunalul București.

Așa se explică faptul că instituția nu a compensat suma de 2.600.000 lei suma prevăzută în contractul de cesiune, suma care nici nu a fost eliberată din fișa societății cedente ci a compensat suma de 2.546.011 lei în baza cererilor de compensare formulate de către SC *** SA, cu sumele datorate în exclusivitate de debitoarea *** SA, având în vedere dispozitivul sentinței nr. *** definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ***/21.12.2012.

De asemenea instanța reține în mod eronat că la momentul începerii executării silite, prin sesizarea ***, creditoarea intimată a arătat că nu mai înțelege să accepte ca mod de stingere a creanței sale, compensarea, motiv pentru care instanța reține că ANAF-DGAMC datorează debitul prevăzut în dispozitivul sentinței civile.

Acest lucru nu mai este posibil întrucât compensarea a operat încă din 30.01.2013, chiar la solicitarea ***, iar executare silită a DGAMC a început la data de 18.01.2015.

Mai mult decât atât, instanța nu a ținut cont nici de expertiza contabilă care a fost dispusă în cauza, tocmai pentru a fi analizată cât mai corect și transparent situația fiscală a societății.

La termenul de judecată din data de 07.03.2016, având în vedere cererea formulată de către intimată ***, s-a admis efectuarea unei expertize contabile, fiind numit expertul contabil în persoana d-nei ***, în baza art.331 Cod procedura civilă; expertul contabil numit de către instanța de judecată, cu acordul părților aflate în litigiu, în persoana d-nei ***, a fost desemnat conform art.331 alin. 1, prin tragere la sorti, de pe lista întocmită și comunicată de către biroul local de expertiză care cuprind persoanele înscrise în evidența sa și autorizate, potrivit legii, să efectueze expertize judiciare; la

termenul din data de 07.03.2016 a fost prezent avocatul intimatului SC *** SA care a fost de acord cu desemnarea expertului contabil *** și nu a invocat niciun moment faptul ca expertul contabil numit în baza art.331 Cod procedura civila, ar fi fost incompatibil sa efectueze expertiza contabila în cauza, lucru care l-a făcut după efectuarea expertizei solicitând reluarea expertizei cu un expert parte, având în vedere ca expertiza nu era favorabila societății. Expertiza contabila efectuata de către expertul contabil ***, evidențiază fără echivoc faptul ca DIRECȚIA GENERALA DE ADMINISTRARE A MARILOR CONTRIBUABILI a respectat întocmai Sentinta civila nr. *** /15.12.2012, pronunțata de către Judecătoria Alexandria in dosarul nr. ***, ramasa definitiva si irevocabila prin Decizia civila nr. ***/21.12.2012, in speța, a anulat titlul executoriu, a repus in fisa pe plătitor suma de 2.546.011 lei aferenta O.P.nr. *** /15.03.2012, ca suprasolvire, in baza referatului ***/30.01.2013, iar ulterior a procedat la restituirea sumei in cuantum de 2.546.011 lei, prin compensare cu obligațiile fiscale datorate de către intimata *** . Întrucât expertiza contabila nu este favorabila societății *** SA, societatea a solicitat instanței de judecată sa constate nulitatea raportului de expertiza efectuat de către expertul contabil *** susținând ca aceasta nu este compatibila sa efectueze expertize contabile judiciare. Astfel a solicitat instanței de judecată ca societatea sa numeasca în cauza un expert parte, respectiv Dna expert ***.

Prin concluzia inserata în cuprinsul Opiniei separate la Raportul de expertiza contabila de către expertul parte, se încearcă inocularea unei idei total eronate, în sensul ca prin dispozitivul sentinței nr. *** /15.12.2012, pronunțata în Dosarul nr. *** , ramasa definitiva prin Decizia civila *** s-ar fi dispus compensarea obligației de plata TVA în suma de 2.456.011 lei cu cesiunea de creanța în suma de 2.600.000 lei de la SC *** SA.

Pentru toate aceste motive care au la baza inscrișuri probatorii, precum și pentru considerentele avute în vedere de instanța de TB atunci când a emis decizia prin care a fost anulat contractul de cesiune de creanța nr. ***/25.01.2012 solicită instanței de apel reanalizarea întregii situații de fapt, admiterea contestației și schimbarea în tot a sentinței nr. *** , pronunțata de Judecătoria Sectorului 5 în Dosarul nr. ***, precum și anulara actelor de executare dispuse împotriva ANAF -DGAMC ca fiind nelegale și abuzive.

În ceea ce privește admiterea cererii de acordare a cheltuielilor de judecată, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiata, având în vedere că fundamentul juridic al acordării cheltuielilor de judecata este reprezentat de culpa procesuala a părții " care cade in pretenții".

Culpa procesuala este cea care trebuie sa fundamenteze fiecare suma la care va fi obligata partea care a căzut in pretenții, cu titlu de cheltuieli de judecata. Instanța de fond trebuie sa aibă in vedere faptul ca nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.452 alin.1 Cod proc. civila.

Conform acestor prevederi, partea care a pierdut procesul poate fi obligata sa suporte cheltuielile ocazionate de proces, in sa prin aceasta trebuie ca parte care a pierdut procesul sa se afle in culpa procesuala sau, prin atitudinea sa in cursul derulării procesului, sa fi determinat aceste cheltuieli.

O alta condiție care trebuie îndeplinita pentru a se acorda cheltuielile de judecata, este ca partea care le solicita sa fi câștigat in mod irevocabil procesul, ori in situatia de fata nu ne încadram in aceasta categorie.

De asemenea, nici aspecte privind reaua credință, comportarea neglijentă sau exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale nu pot fi reținute în sarcina instituției pentru a fi obligată la plata cheltuielilor de judecată.

În drept: art. 466 și următoarele cod procedura civilă.

Intimata creditoare *** a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, invocând în esență următoarele:

Prin sentința civilă nr. *** /2012 Judecătoria Alexandria a stabilit că în mod nelegal DGAMC nu a luat act de compensarea care a operat în baza contractului de cesiune nr. ***/25.01.2012. această instanță a stabilit că executarea silită începută de DGAMC este nelegală întrucât creanța nu mai există, fiind stinsă prin compensare. Pentru a pune în mod real în executare această hotărâre apelanta trebuia să restituie intimatei suma plătită în plus și să opereze compensarea în fișa fiscală sintetică, astfel încât să nu mai figureze cu suma de plată în cuantum de 2.600.000 lei. ANAF nu a făcut acest lucru, ci a dublat obligațiile de plată ale intimatelor pentru lunile ianuarie și februarie 2012.

Practic ANAF avea de făcut următorul calcul: 2.600.000 lei (plătiți prin cesiune la 26.01.2012)-2.237.616 lei (TVA ianuarie 2012)-308395 (TVA februarie 2012) + 2.546.011 (plătiți cu op *** /15.03.2012)= 2.600.000 lei plătit în plus.

Or, ANAF a procedat astfel: 2.237.616 (TVA ianuarie 2012) – 2.237.616 (TVA ianuarie 2012 dublat fără temei legal la poziția 79 fișa fiscală) – 308395 (TVA februarie 2012) -308395 (TVA dublat fără temei legal la poziția 81 fișa fiscală) +2.546.011 lei (plătiți cu OP ***) + 2.546.011 (plătiți prin suprasolvire)= 0 lei.

În realitate, ANAF a inventat debite și abia apoi a înscris plata prin suprasolvire în cuantum egal cu debitele inventate și în același timp a trecut o nouă obligație de plată a intimatelor în cuantum de 2.546.011 lei inventată în evidențele sale speciale.

Astfel, intimatelor nu numai că nu i s-a plătit suma datorată de ANAF ci i-a fost inventat un debit nou ce a fost trecut în evidențele speciale și care ulterior a fost reactivat în octombrie 2014, când suma a fost sustrasă din conturile intimatelor.

Apelanta nu a considerat niciodată stins debitul de 2.600.000 lei ca urmare a compensării din data de 26.01.2012, afirmând că Judecătoria nu a stabilit prin dispozitiv că a operat compensarea în baza contractului de cesiune de creanță, ci a păstrat ca debit în evidențele sale suma de 2.600.000 lei stinsă prin compensare, fie în fișa fiscală sintetică, fie în evidența specială.

Procedând astfel, contestatoarea nu a pus în realitate în executare sentința civilă nr. *** /15.06.2012. pentru a da numai o aparență de punere în executare a titlului executoriu, apelanta a realizat un artificiu în fișa fiscală, prin suprasolvirea sumei de 2.546.011 lei. Toate aceste operațiuni au fost surprinse de prima instanță care a constatat că apelanta a acționat cu rea credință, dar și faptul că apărarea apelantei în sensul că nu ar fi operat compensarea a fost înlăturată cu putere de lucru judecat prin sentința civilă nr. *** /2012.

Nu prezintă relevanță în cauză anularea contractului de cesiune de creanță nr. ***/2012 întrucât compensarea a operat la data de 26.01.2012 iar anularea s-a dispus ulterior.

Pentru toate aceste considerente, solicită respingerea apelului, ca nefondat. Analizând sentința apelată, prin prisma motivelor de apel invocate și a dispozițiilor legale aplicabile în cauză, Tribunalul reține următoarele: Titlul pus în executare în dosarul nr. *** al BEJ ***, constituit la cererea creditoarei *** înregistrată la data de 15.10.2014, este reprezentat de sentința civilă nr. *** a Judecătoriei Alexandria, prin care intimata (contestatoare în prezenta cauză) ANAF – *** (***) a fost obligată să restituire contestatoarei *** suma de 2.546.011 lei, achitată de aceasta cu OP nr. *** /15.03.2012. Așadar, intimata creditoare *** solicită recuperarea pe cale silită a acestei sume de la debitoarea sa, ANAF – DGAMC.

Cu toate acestea, se constată că, la data de 24.01.2013, creditoarea *** a solicitat debitoarei ANAF (cererea înregistrată sub nr. ***/24.01.2013) compensarea acestei sume pe care ANAF – DGAMC o are de restituit către intimată în temeiul sentinței civile nr. *** a Judecătoriei Alexandria cu datoriile societății către ANAF, existente la data depunerii cererii precum și cele viitoare, învederând în mod expres că nu înțelege să solicite restituirea respectivei sume.

Potrivit referatului nr. ***/30.01.2013 al DGAMC, suma de 2.546.011 lei, achitată de aceasta cu OP nr. *** /15.03.2012 a fost înregistrată în evidența analitică pe plătitor, restituiri, compensări 2, cu titlu de suprasolvire (plată în plus), fiind integral compensată cu alte obligații fiscale ale societății, conform Deciziilor de compensare nr. ***/31.01.2013, ***/31.01.2013, ***/31.01.2013, ***/31.01.2013, ***/01.03.2013, ***/01.03.2013 precum și prin autocompensare cu TVA în cadrul aceluiași impozit.

Contestatoarea nu a infirmat, așa cum rezultă inclusiv din răspunsurile sale la interogatoriu, că a considerat în continuare ca fiind datorată de către societate la bugetul de stat consolidat suma de 2.546.011 lei, cu titlul de TVA (deconturi aferente lunilor decembrie 2011, în sumă de 2.237.616 lei scadent în ianuarie 2012 și ianuarie 2012 în sumă de 308.395 lei, scadent în februarie 2012), susținând că operațiunea de compensare în sumă de 2.600.000 lei (din contractul de cesiune de creanță nr. ***/25.01.2012 încheiat între SC ***SA, în calitate de cedent și ***, cesionar) nu s-a efectuat niciodată întrucât societatea cedentă, în urma inspecției fiscale, nu a mai înregistrat sume de restituit. Ca atare, acest debit a continuat să figureze în evidența ANAF ca sumă datorată de *** până în data de 22.10.2014 când a fost considerat stins cu plata efectuată de Consiliul Județean Teleorman, conform Deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr. ***/30.10.2014. La data de 05.11.2014 s-au emis titlul executoriu nr. *** și somația *** în care figurează debitul în sumă de 2.546.011 lei cu titlu de TVA, la care s-au calculat dobânzi și penalități de întârziere, conform Deciziei calcul accesorii nr. ***/13.10.2014, pentru care s-au emis titlul executoriu nr. ***/04.12.2014 și somația nr. ***/04.12.2014.

Această situație de fapt a fost, de altfel, expusă pe larg în considerentele sentinței apelate, însă, dincolo de situația debitului în sumă de 2.546.011 lei ulterior pronunțării sentinței civile nr. *** a Judecătoriei Alexandria, prima instanță ignoră faptul că, prin hotărârea judecătorească ce constituie titlul executoriu a luat naștere o situație juridică nouă, distinctă de raporturile juridice inițiale între creditoarea ANAF și debitoarea *** care, fără a conduce la nesocotirea puterii de lucru judecat de care se bucură respectiva sentință, nu prezintă relevanță în prezenta cauză.

Astfel, în virtutea dispoziției instanței prin care ANAF a fost obligat să restituie contestatoarei suma de 2.546.011 lei, achitată de aceasta cu OP nr. *** / 15.03.2012, a luat naștere un raport juridic nou, distinct, în care societatea are calitatea de creditor pentru respectiva sumă iar ANAF îi revine obligația corelativă de plată. Aceasta este de altfel și obligația pusă în executare silită de către creditoarea SC *** în dosarul execuțional nr. *** al BEJ ***, ce face obiectul prezentei contestații la executare, astfel că instanța investită cu soluționarea acesteia avea a stabili, strict în aceste coordonate, dacă debitoarea și-a îndeplinit sau nu de bunăvoie această obligație, independent de raporturile juridice fiscale anterioare sau ulterioare ce s-au derulat între părți. Așa fiind, împrejurarea că debitul fiscal inițial care ar fi trebuit compensat cu suma de 2.600.000 lei rezultată din contractul de cesiune de creanță nr. ***/2012 a continuat să figureze ca obligație fiscală "latentă", la care s-au calculat accesorii și pentru care s-au emis acte de executare fiscală împotriva intimatei, excede examinării în cauza de față întrucât, chiar dacă s-ar accepta că, procedând în acest mod, apelanta contestatoare ANAF ar fi nesocotit statuările definitive ale instanței de judecată cu privire la compensare, care se reflectă ca atare și în dispozitiv cât privește soluția anulării actelor de executare, aceste aspecte antamează, așa cum s-a arătat, raporturile juridice de natură fiscală dintre contestatoare și intimată, distinct de obligația contestatoarei, născută în baza titlului executoriu menționat, de a restitui intimatei creditoare *** suma de 2.546.011 lei, achitată de aceasta cu OP nr. *** /15.03.2012.

Altfel spus, modalitatea în care contestatoarea a procedat (sau nu) la compensarea debitelor intimetei cu suma de a făcut obiectul cesiunii de creanță intervenită între SC *** și SC *** SA, nu poate fi censurată și, cu atât mai puțin sancționată în prezentul cadru procesual, în condițiile în care intimata SC *** a avut la îndemână posibilitatea de a contesta, pe cale separată, deciziile de compensare și actele de executare emise împotriva sa de contestatoarea ANAF în vederea recuperării debitului inițial și accesoriiilor (în privința căruia ar fi operat compensația cu suma din cesiunea de creanță), după cum putea contesta și modul în care, în final, această datorie s-a considerat a fi stinsă de către apelanta contestatoare (prin plata făcută de Consiliul Județean Teleorman). Astfel, dacă apelanta contestatoare s-a conformat sau nu dispozițiilor sentinței civile nr. *** /2012, cu privire la compensarea constatată de acea instanță a datoriei inițiale cu sumele provenind din cesiunea de creanță nu poate face obiect al examinării în prezenta cauză, o neconformare în acest sens a organului fiscal putând fi verificată și, eventual, sancționată prin intermediul altor mijloace procesuale care îi confereau societății un remediu efectiv atât în vederea clarificării situației respectivelor debite, cât și a înlăturării actelor administrativ fiscale și de executare întocmite ulterior împotriva sa, cu nesocotirea considerentelor sentinței civile menționate, intrate în puterea lucrului judecat. Cu atât mai mult, neconformarea contestatoarei cu privire la operarea de facto, în evidențele sale, a compensării datoriei intimetei cu creanța cesionată acesteia de către *** (indiferent de motivele invocate de organul fiscal ce l-ar fi determinat să nu realizeze o astfel de compensare) nu poate fi sancționată prin punerea în executare silită, împotriva ANAF, a obligației de restituire a sumei de 2.546.011 lei, în condițiile în care contestatoarea și-a îndeplinit în mod

distinct această obligație, anterior formulării cererii de executare silită de către creditoare.

Ceea ce interesează în prezenta cauză din perspectiva îndeplinirii obligației stabilită în titlul executoriu în sarcina ANAF (de plată a sumei de 2.546.011 lei), respectiv a îndrituirii creditoarei *** de a pune în executare sentința civilă nr. *** /2012 cât privește această obligație, față de prevederile art. 622 c.pr.civ., este faptul că însăși creditoarea a solicitat debitoarei ca obligația să fie adusă la îndeplinire prin compensare cu datorii ale sale prezente și viitoare (cerere aflată la fila 12 din dosar) iar debitoarea a dat curs acestei cereri, procedând în cursul anului 2013 la compensarea sumei de 2.546.011 lei, cât îi datora creditoarei potrivit titlului executoriu, cu alte obligații fiscale, întocmai solicitării acesteia, aspect ce nu a fost de altfel contestat de către creditoare, care face în prezenta cauză apărări ce vizează exclusiv refuzul contestatoarei de a proceda la compensarea datoriei inițiale, ce nu pot fi însă, contrar soluției la care s-a oprit prima instanță, examinate în prezentul cadru procesual. În mod similar, nu pot fi valorificate nici criticile apelantei contestatoare privitoare la motivele pentru care a apreciat că nu este posibilă compensarea sumei de 2.600.000 lei rezultată din contractul de cesiune creanță, cu datoriile fiscale anterioare ale intimatei, respectiv cele vizând intrarea societății cedente în insolvență și implicit încadrarea categoria de risc fiscal mare ori constatarea nulității contractului de cesiune, constatată ulterior pe cale judecătorească, toate acestea subsumându-se raportului juridic fiscal dintre contestatoare și intimată, preexistent pronunțării sentinței civile nr. *** /2012, ce constituie titlul executoriu în cauză, raport ce trebuie disociat însă de obligația născută în sarcina contestatoarei, chiar dacă prin aceeași hotărâre judecătorească, de a restitui creditoarei suma de 2.546.011 lei, achitată de aceasta cu op. nr *** / 15.03.2015.

În atari condiții, constatând că apelanta contestatoare și-a îndeplinit obligația ce-i incumba potrivit titlului executoriu, anterior înregistrării dosarului execuțional, suma datorată creditoarei fiind compensată la cererea expresă a acesteia, cu alte datorii, așa cum concluzionează de altfel și raportul de expertiză contabilă întocmit în cauză, creditoarea nu mai era în drept să solicite executarea silită a aceleiași obligații, motiv pentru care, în temeiul art. 480 alin. 2 c.pr.civ., Tribunalul va admite apelul, va schimba sentința apelată în sensul că, în temeiul art. 704 și 720 alin. 1 c.pr.civ., va anula executarea silită ce face obiectul dosarului de executare nr. *** al B.E.J. ***.

Față de soluția pronunțată, va înlătura dispoziția privind obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței, cu referire la soluția dată cererii de suspendare a executării silite.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE

Admite apelul declarat de apelanții-contestatori ***, cu sediul în *** împotriva Sentinței civile nr. *** , pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. *** , în contradictoriu cu intimata-creditoare *** , CUI RO ***, cu sediul în ***.

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că:

Admite contestația la executare.

Anulează executarea silită ce face obiectul dosarului de executare nr. ***pe rolul B.E.J. ***.

Înlătură dispoziția referitoare la obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată.

Mentține celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 10.03.2017

WWW.JURI.RO